

AKI NEM ÉRZI

Aki nem *érzi* ösztönösen, hogy
a mártásba kell még egy csipet
fokhagyma, vagy hogy a salátaöntetbe
nem ártana néhány szem gurulós
málna, valamint kevéske jól kisült
libatöpörtyű – az ne fogjon
könnyelműen a fakanalak pengetési-
hez.

Mit kezdjünk azzal, akinek nem
nyilvánvaló, hogy a zsenge gyömbért mézben
és tokaji borban kell párolni ahhoz, hogy
kijöjjön a zamata?

DAL

Vánszorgok, fekszem,
ködben, illetve kádban,
összedörzsölöm tenyerem,
iszom folyékony kenyerem
halálra-váltan

Lázár René Sándor

LÉHA CATULLUSI LOPKODÁSOK

I

Nincs az a nő a világon, akit még szebb szerelemmel
Vágytak, epedtek a bús férfiak – úgy, ahogy én,
Júlia, téged imádlak örökkön tiszta szivemből:
Ily hűség köti szent léthez a földi halált.

Maros-Vásárhelyt, 1892. febr. Bálint-napon

II

Éljünk, Júlia, végre!... És szeressük
 Egymást öszszeborulva, mint a lombok,
 Suttogva s kavarogva is bolondul,
 Megbolydultan a záporos tavaszban!
 És a zord öregek zörögjenek csak,
 Hadd rázzák zötyögős tökük s fukar görcs
 Öklük ránk papok, úrinék, kofák... Csak
 Pletykálgodjanak uczcza-sárt dagasztva,
 Hadd dohogjanak – egy likas fityinget
 Sem ér dög locsogásuk. Adj ezer-száz
 Csókot, drága, de száz-ezerszer anynyit
 Kapsz majd vissza te ingyen! Ám ha vétek,
 Ismét kezdjük el... És keverjük úgy meg:
 Végszámát ki se sejtse csókjainknak,
 Nemhogy cifra, irigykedő czivisnép!

Maros-Vásárhelyt, 1892. április 19-én

III

Évődsz, Júlia: czirka menyinyi csóktól
 Telnék bé dugig én, a telhetetlen?
 Hány porszem van Egyiptom és Szudán szent
 Pusztaságaiban? Parázs homokszem
 Hány izzik föl a fáraók s királynék
 Rejtett sírjai közt? A lázas éjben
 Hány csillag lesi titkosan, hevülten
 Lelkek dúlt gyönyörét, lopott szerelmét
 S testek fényeit? Anynyi csók elég lesz.
 Tán elég nekem is... Csak adj, de anynyit:
 Számigálni se bírja sült baromság,
 Sem megrontani bűsz, galád, hazug nyelv.

Maros-Vásárhelyt, 1892. május 22-én

IV

Hány catullusi sort lopok neked még?
 Lépesmément a lomha medvebocs sem
 Dézsmál úgy, ahogy érted én az antik
 Kaptárt, édesem! O, szegény Catullust
 Hányszor fosztogatom ki még potomra?
 S meddig, Júlia, hogy hiába küldök

Hódolatra elébed anynyi rablott
Kincset? Hisz csodaszép szemed se rebben –
Csak távol delejül ragyogsz, te csillag...
Húlt márványszobor éjszakám szívében –
Ébredj rám, mosolyogj... Ne félj szeretni.

Maros-Vásárhelyt, 1892. június 3-án

RENÉ SZERELMES ÉNEKE

Sappho után, de újra csak Catullustól!

Mintha már boldog, buja istenekkel
Volna egy, sőt: több, aki szemben ülhet
Véled, és lát, és szavaidra rezzen,
Hallja, föliszsa

Hangod, örvénylő nevetésed... Én meg
Reszketek, szívem kiszakadna menten:
Csak ha rád nézek, Juliám, nehézzé
Némul a nyelvem,

Testem is zsibbad, kusza tűz bizserget,
Bőrömön futkos föl-alá, fejem zúg,
Szédülök, fúlok, szemem elsötétült,
Éjbe borult kút.

Renyhe versírás tesz ilyen tunyává:
Renyheségtől vagy, te René, rajongó!
Renyheség, költők henyesége ront meg
Minden időket.

Maros-Vásárhelyt, 1892. július 12-én